

დანიელის წიგნი — ას სამოცდათერთმეტი

გეოპოლიტიკური ჭადრაკი: ვატიკანი, კომუნიზმი და მსოფლიო ბატონობის მიეზი

Jeff Pippenger

2024-04-01

წიგნი „The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West“ დაწერა მალაკი მარტინმა და იგი პირველად გამოიცა 1990 წელს. მარტინი განიხილავს პაპ იოანე პავლე II-ის როლს, როგორც გარდამქმნელი მნიშვნელობის ფიგურას გლობალურ პოლიტიკასა და დიპლომატიაში XX საუკუნის მეორე ნახევრის განმავლობაში. იგი მსჯელობს პაპის როლზე აღმოსავლეთ ევროპაში კომუნიზმის დაშლაში. წიგნი წარმოადგენს კათოლიკურ პერსპექტივას იმ დინამიკაზე, რომელმაც 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლის აღსრულება მოიტანა.

მარტინი აანალიზებს საბჭოთა კავშირის შიდა დინამიკას მიხეილ გორბაჩოვის ხელმძღვანელობის პირობებში და განსაკუთრებით ამახვილებს ყურადღებას გორბაჩოვის „გლასნოსტის“ (ლიაობა) და „პერესტროიკის“ (გარდაქმნა) პოლიტიკებზე. იგი განიხილავს იმ სირთულეებს, რომელთა წინაშეც იდგა საბჭოთა კავშირი, და გორბაჩოვის მცდელობებს, მოახდინოს კომუნისტური სისტემის რეფორმირება. იგი იკვლევს გეოპოლიტიკურ დამაბულობებსა და ძალაუფლებისთვის ბრძოლებს საბჭოთა კავშირის შორის (სამხრეთის მეფე — გველი), კათოლიკურ ეკლესიას შორის (ჩრდილოეთის მეფე — მხეცი) და იმას შორის, რასაც იგი კაპიტალისტურ დასავლეთს უწოდებს (ჩრდილოეთის მეფის წარმომადგენლობითი ლაშქარი — ცრუ წინასწარმეტყველი). იგი განიხილავს იდეოლოგიურ კონფლიქტებს, ჯაშუშობასა და ფარულ ოპერაციებს, რომლებიც ცივი ომის ეპოქას ახასიათებდა, და მიმოიხილავს სხვადასხვა მოქმედი მხარის ძალისხმევას, განსაზღვრონ მსოფლიოს მომავალი.

მარტინი ხაზს უსვამს კათოლიციზმის მნიშვნელობას, როგორც გლობალურ პოლიტიკასა და დიპლომატიაში მოქმედ ძალას. იგი ამტკიცებს, რომ კათოლიკურმა ეკლესიამ, პაპ იოანე პავლე II-ის ხელმძღვანელობით, გადამწყვეტი როლი ითამაშა ამ პერიოდში ისტორიის მსვლელობის ფორმირებასა და ცივი ომის შედეგზე ზემოქმედებაში. იგი იოანე პავლეს გავლენას განიხილავს პორტუგალიის ფატიმაში მომხდარი მარიანული გამოცხადებების კონტექსტში და მიუთითებს ფატიმის გავლენაზე გლობალურ მოვლენებსა და ისტორიის მსვლელობის ფორმირებაში კათოლიკური ეკლესიის როლზე. მარტინი მიუთითებს, რომ ფატიმაში მომხდარ მოვლენებს აქვს მნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველური და გეოპოლიტიკური მნიშვნელობა, განსაკუთრებით ცივი ომის ეპოქის კონტექსტში.

მარტინი იკვლევს ფატიმის სამ საიდუმლოს, რომლებიც, სავარაუდოდ, ყოვლადწმიდა ქალწულმა მარიამმა 1917 წელს ფატიმაში სამ ახალგაზრდა მწყემს ბავშვს გაუმჟღავნა. იგი ვარაუდობს, რომ მესამე საიდუმლო, რომელსაც თავდაპირველად ვატიკანი

საიდუმლოდ ინახავდა და რომელიც მხოლოდ 2000 წელს გამჟღავნდა, შეიცავდა აპოკალიფსურ გაფრთხილებებს კათოლიკური ეკლესიისა და სამყაროს მომავლის შესახებ. მარტინი ამტკიცებს, რომ ფატიმაში მომხდარ მოვლენებს, მათ შორის გამოცხადებებსა და იმ უწყებებს, რომლებიც ყოვლადწმიდა ქალწულმა მარიამმა გადასცა, მნიშვნელოვანი შედეგები ჰქონდა გლობალური პოლიტიკისთვის და ცივი ომის ეპოქაში კომუნიზმსა და კაპიტალიზმს შორის ბრძოლისათვის.

მარტინი ხაზს უსვამს პაპ იოანე პავლე II-ის როლს, როგორც ფატიმის წინასწარმეტყველებათა აღსრულებაში ერთ-ერთ საკვანძო ფიგურას. იგი ვარაუდობს, რომ იოანე პავლე II საკუთარ თავს მიიჩნევდა ფატიმის მესამე საიდუმლოში მოხსენიებულ „თეთრებში შემოსილ ეპისკოპოსად“ და რომ თავის პაპობას ხედავდა როგორც მისიას, წინ აღდგომოდა ბოროტების ძალებს და ხელი შეეწყო სულიერი განახლებისთვის როგორც კათოლიკურ ეკლესიაში, ისე საზოგადოებაში უფრო ფართო მასშტაბით.

მარტინი ვარაუდობს, რომ ფატიმას გზავნილები ხაზს უსვამდა სულიერი ბრძოლის მნიშვნელობას და კათოლიკური ეკლესიის აუცილებლობას, დაუპირისპირდეს ბოროტების ძალებს როგორც ეკლესიის შიგნით, ისე მის გარეთ. იგი ამტკიცებს, რომ ფატიმაში მომხდარმა მოვლენებმა უზრუნველყო სულიერი და ზნეობრივი ჩარჩო თანამედროვე სამყაროში კაცობრიობის წინაშე მდგარი გამოწვევების გასაგებად და მათ საპასუხოდ. ფატიმას გზავნილები წარმოადგენს სატანურ გზავნილს, რომელიც კათოლიციზმს განაწყობს, რომ სატანა ქრისტედ მიიღოს, როცა იგი მოახლოებული საკვირაო კანონის დროს ქრისტეს „განასახიერებს“.

„სატანა სასწაულებს მოახდენს, რათა დედამიწაზე მკვიდრნი აცდუნოს. სპირიტიზმი თავის საქმეს შეასრულებს იმით, რომ მკვდართა პიროვნებას განასახიერებინებს. ის რელიგიური გაერთიანებები, რომლებიც უარს იტყვიან ღვთის გამაფრთხილებელი უწყებების მოსმენაზე, ძლიერი საცდურის ქვეშ აღმოჩნდებიან და სამოქალაქო ძალაუფლებას შეუერთდებიან წმიდათა სადევნელად. პროტესტანტული ეკლესიები პაპის ძალაუფლებასთან გაერთიანდებიან ღვთის მცნებათა დამცველი ხალხის დევნაში. ეს არის ის ძალა, რომელიც ქმნის დევნის დიდ სისტემას, რომელიც ადამიანთა სინდისებზე სულიერ ტირანias განახორციელებს.“

„მას ჰქონდა ორი რქა, როგორც კრავს, და ლაპარაკობდა, როგორც გველეშაპი.“ თუმცა ადამიანები თავს აცხადებენ ღვთის კრავის მიმდევრებად, ისინი გველეშაპის სულით იჟღინთებიან. ისინი აცხადებენ, რომ მშვიდნი და მდაბალნი არიან, მაგრამ ლაპარაკობენ და კანონმდებლობენ სატანის სულით, თავიანთი მოქმედებებით აჩვენებენ, რომ ისინი იმის საპირისპირონი არიან, რასაც საკუთარ თავზე აცხადებენ. ეს კრავისმაგვარი ძალაუფლება გველეშაპს უერთდება ომის გასაჩაღებლად მათ წინააღმდეგ, რომელნიც იცავენ ღვთის მცნებებს და აქვთ იესო ქრისტეს მოწმობა. და სატანაც უერთდება პროტესტანტებსა და პაპისტებს, მათთან შეთანხმებულად მოქმედებს, როგორც ამ ქვეყნის ღმერთი, კარნახობს ადამიანებს, თითქოს ისინი მისი სამეფოს ქვეშევრდომნი იყვნენ, რათა მოექცეს მათ, მართოს და აკონტროლოს ისე, როგორც თავად სურს.

„თუ ადამიანები არ დათანხმდებიან, რომ ფეხქვეშ გათელონ ღვთის მცნებები, დრაკონის სული ცხადდება. მათ აპატიმრებენ, საბჭოთა წინაშე მიჰყავთ და აჯარიმებენ. „იგი აიძულებს ყველას, მცირესაც და დიდსაც, მდიდარსაც და ღარიბსაც, თავისუფალსაც და მონასაც, მიიღონ ნიშანი თავიანთ მარჯვენა ხელზე ან თავიანთ შუბლზე“ [გამოცხადება 13:16]. „და მიეცა მას ძალა, სიცოცხლე მიენიჭებინა მხეცის ხატისთვის, რათა მხეცის ხატსაც ელაპარაკა და მოეხდინა, რომ მოეკლათ ყველა, ვინც არ ეთაყვანებოდა მხეცის ხატს“ [მუხლი 15]. ამგვარად სატანა იეჰოვას უფლებამოსილებებს ითვისებს. ცოდვის კაცი ზის ღვთის ტახტზე, თავს ღმერთად აცხადებს და ღმერთზე მაღლა მოქმედებს.“ Manuscript Releases, ტომი 14, 162.

ანტიქრისტე არის როგორც რომის პაპის, ასევე სატანის სიმბოლო, ვინაიდან რომის პაპი სატანის მიწიერი წარმომადგენელია. „ამგვარად სატანა იეჰოვას უფლებამოსილებებს იტაცებს. ცოდვის კაცი ზის ღვთის ტახტზე, თავს ღმერთად აცხადებს და ღმერთზე მაღლა მოქმედებს.“ სატანას განზრახული აქვს, როდესაც ძალაუფლებას ჩაიგდებს ხელში, ისე აკონტროლოს მსოფლიო, რომ „ადამიანებს ისე უკარნახოს, თითქოს ისინი მისი სამეფოს ქვეშევრდომები იყვნენ, რათა თავის ნებაზე მოექცნენ, იმართებოდნენ და იმართლებოდნენ.“ იმისათვის, რომ ჰქონოდა რელიგიური ტახტი, საიდანაც იბატონებდა, მან შექმნა კათოლიკური ეკლესია, ხოლო იმისათვის, რომ ჰქონოდა პოლიტიკური ტახტი, საიდანაც იბატონებდა, მან შექმნა გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია.

„წარმართობასა და ქრისტიანობას შორის ამ კომპრომისმა შედეგად მოიტანა წინასწარმეტყველებაში ნაწინასწარმეტყველები „ცოდვის კაცის“ ჩამოყალიბება, რომელიც ეწინააღმდეგება ღმერთს და თავს მასზე მაღლა აყენებს. ცრუ რელიგიის ეს გიგანტური სისტემა სატანის ძალის შედეგია — ძეგლი მისი ძალისხმევისა, რათა ტახტზე დაჯდეს და დედამიწას თავისი ნებისამებრ განაგებდეს.“ The Great Controversy, 50.

ფატიმის სასწაული და მისი სატანური წინასწარმეტყველება არის ის, რაც სატანამ გამოიყენა წინასწარმეტყველური გარემოების მოსამზადებლად, რომელიც კათოლიციზმს საშუალებას აძლევს სწრაფად გადასცეს თავისი ეკლესია მის კონტროლს, როდესაც იგი გამოჩნდება და ქრისტეს განასახიერებს. ქრისტეს მისი განსახიერება იწყება მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონით, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე, ოცდამეორე, ოცდამეთერთმეტე და ორმოცდამეერთე მუხლებით.

„პაპობის დაწესებულების ამამოქმედებელი დადგენილებით, რომელიც ღვთის კანონის დარღვევით იქნება მიღებული, ჩვენი ერი სრულად ჩამოშორდება სიმართლეს. როდესაც პროტესტანტიზმი უფსკრულზე გაიწვდენს ხელს, რათა რომაული ძალის ხელი ჩასჭიდოს; როდესაც გადაეწვდენა უფსკრულს, რათა სპირიტუალიზმს ხელი ჩამოართვას; როდესაც ამ სამმაგი კავშირის ზემოქმედებით ჩვენი ქვეყანა უარყოფს თავისი კონსტიტუციის ყოველ პრინციპს, როგორც პროტესტანტული და რესპუბლიკური მმართველობისა, და შექმნის პირობებს პაპური სიცრუეებისა და ცთომილებების გავრცელებისთვის, მაშინ გვეცოდინება,

რომ სატანის საოცარი მოქმედების დრო დამდგარა და რომ აღსასრული ახლოა.“
Testimonies, ტომი 5, 451.

შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონის დროს „დადგა ჟამი სატანის საოცარი მოქმედებისთვის“. გამოცხადების მეცამეტე თავში, მეთერთმეტე მუხლში, შეერთებული შტატები „ლაპარაკობს“ როგორც გველი, ხოლო შემდეგ მეცამეტე მუხლში, რომელიც უბრალოდ ასახავს იმას, რაც ხდება მაშინ, როდესაც შეერთებული შტატები „ლაპარაკობს“ საკვირაო კანონის მიღებით, სატანა თითქოს ცეცხლს ჩამოაქვს ზეციდან.

„ღვთის მსახურნი, რომელთა სახეები წმიდა მიძღვნიტ განათებული და გაბრწყინებული იქნება, ადგილიდან ადგილზე იჩქარებენ, რათა ზეციდან მომდინარე უწყება გამოაცხადონ. ათასობით ხმით, მთელ დედამიწაზე, გაფრთხილება გაიცემა. აღესრულება სასწაულები, განიკურნებიან სნეულნი, და ნიშნები და საოცრებანი გაჰყვება მორწმუნეთ. სატანაც მოქმედებს, ცრუ საოცრებებით, და ადამიანთა წინაშე თვით ცეცხლსაც კი ჩამოიყვანს ზეციდან. გამოცხადება 13:13. ამგვარად დედამიწის მკვიდრნი მიყვანილნი იქნებიან, რათა თავიანთი მხარე დაიკავონ.“ The Great Controversy, 611, 612.

ფატიმას გზავნილები დადასტურდა სასწაულით, რომლის შესახებაც მოწმობა მისცეს ათეისტური მთავრობის გაზეთებმა, რომლებიც ესწრებოდნენ ამ მოვლენას, რათა უარეყოთ ის განცხადებები, რომლებიც გაკეთებული იყო 1917 წლის 13 ოქტომბრის სასწაულამდე. ყოველი ათეისტური საინფორმაციო ორგანიზაცია, რომელიც სასწაულის დროს ფატიმაში იმყოფებოდა, ადასტურებდა ამ მოვლენას. ეს იყო ნამდვილი სასწაული (სატანის).

როგორც მაღაკი მარტინმა აღნიშნა თავის წიგნში, პაპი იოანე პავლე ხელმძღვანელობდა თავისი ერთგულებით ფატიმის მარიამისადმი. ფატიმის საიდუმლო წინასწარმეტყველება, რომელიც არ იქნა გამოცხადებული 2000 წლამდე, რა თქმა უნდა, სატანური წინასწარმეტყველება იყო, მაგრამ უკანასკნელ დღეებში იესო იმეორებს პირველ დღეებს. ბიბლიაში უძველესი წიგნი, პირველი წიგნი, რომელიც მოსემ დაწერა, არის იოზის წიგნი, და იგი ცხადყოფს, რომ იოზი, რომელიც წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხ ათასს, რადგან ყველა წინასწარმეტყველება ყველაზე სრულყოფილად აღსრულდება უკანასკნელ დღეებში. სატანას, იოზის ისტორიაში, ნება ეძლევა მოიტანოს სიკვდილი და განადგურება იოზზე, იოზის გამოცდის მიზნით. სასწაულები, რომელთა აღსრულების უფლებაც სატანას ეძლევა უკანასკნელ დღეებში, ნამდვილი სასწაულებია. ისინი სატანური სასწაულებია, მაგრამ ღმერთმა ნება მისცა სატანას აღსრულებინა თავისი გვირგვინისმდგმელი ქმედება, იმავე მიზნით, რა მიზნითაც მან სატანას იოზის გამოცდის ნება მისცა.

„ბევრი ცდილობს, სულიერ გამოვლინებებს ანგარიში გაუწიოს იმით, რომ ისინი მთლიანად მიაწეროს მედიუმის მხრივ თაღლითობასა და ხელის მოხერხებულობას. მაგრამ, თუმცა მართალია, რომ თვალთმაქცობის შედეგები ხშირად გასაღებულა როგორც ნამდვილი გამოვლინებები, მაინც ყოფილა

ზებუნებრივი ძალის თვალსაჩინო გამოვლენებიც. ის იდუმალი კაკუნი, რომლითაც თანამედროვე სპირიტიზმი დაიწყო, არ ყოფილა ადამიანური ოინბაზობისა თუ მზაკვრობის შედეგი, არამედ ბოროტ ანგელოზთა უშუალო მოქმედება, რომლებმაც ამგვარად შემოიტანეს სულთა დამღუპველ ცდომილებათაგან ერთ-ერთი ყველაზე წარმატებული. მრავალნი გაეზმებიან ხაფანგში იმ რწმენით, რომ სპირიტიზმი მხოლოდ ადამიანური სიყალბეა; და როცა პირისპირ აღმოჩნდებიან იმგვარ გამოვლინებებთან, რომელთაც ზებუნებრივად მიჩნევისაგან ვეღარ გაექცევინ, შეცდომაში შევლენ და მიყვანილნი იქნებიან, რომ ისინი ღვთის დიდ ძალად მიიღონ.

„ეს ადამიანები უგულვებელყოფენ წმიდა წერილის მოწმობას სატანისა და მისი აგენტების მიერ აღსრულებულ სასწაულთა შესახებ. სწორედ სატანური შეწევნით შეძლეს ფარაონის გრძნეულებმა ღვთის საქმის გაყალბება. პავლე მოწმობს, რომ ქრისტეს მეორე მოსვლამდე სატანური ძალის მსგავსი გამოვლინებები იქნება. უფლის მოსვლას წინ უნდა უძლოდეს 'სატანის მოქმედება ყოველგვარი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველი უსამართლო საცდურით.' 2 Thessalonians 2:9,10. ხოლო მოციქული იოანე, აღწერს რა იმ სასწაულთმოქმედ ძალას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში გამოვლინდება, აცხადებს: 'და ახდენს დიდ სასწაულებს, ისე რომ ზეციდანაც კი ჩამოჰყავს ცეცხლი მიწაზე კაცთა წინაშე, და აცდუნებს დედამიწაზე მკვიდრთ იმ სასწაულთა მეშვეობით, რომელთა მოხდენის ძალაც ჰქონდა.' Revelation 13:13, 14. აქ უბრალო თაღლითობანი როდია წინასწარმეტყველებული. ადამიანები იმ სასწაულებით ცდუნდებიან, რომელთა მოხდენის ძალაც სატანის აგენტებს მართლაც აქვთ, და არა იმით, რომელთა მოხდენას მხოლოდ იჩემებენ.“ The Great Controversy, 553.

მაღაქი მარტინის წიგნში ფატიმის გზავნილები წარმოდგენილია, როგორც ბოლო ჟამს კათოლიციზმის წინასწარმეტყველური სტრუქტურა, ეკლესიის შიგნით არსებული შინაგანი ბრძოლის მიმართებით, რომელიც შეიძლება გამოიხატოს როგორც კარგი პაპის დაპირისპირება ცუდ პაპთან, ან როგორც კონსერვატორი პაპის დაპირისპირება ლიბერალ პაპთან. კონსერვატორი, და მარტინის მიერ სასწაულის განმარტების მიხედვით — კარგი პაპი, თავის გაგებას აფუძნებს ვატიკანის პირველ კრებაზე, რომელიც ასევე ცნობილია როგორც ვატიკანი I; იგი მიმდინარეობდა 1869 წლის 8 დეკემბრიდან 1870 წლის 20 ივლისამდე, მოიწვია პაპმა პიუს IX-მ და უმთავრესად მიმართული იყო პაპის უცდომელობის დოგმის განსაზღვრასა და იმდროისათვის კათოლიკური ეკლესიის წინაშე მდგარი სხვადასხვა თეოლოგიური და დოგმატური საკითხების განხილვისაკენ. ვატიკანის მეორე კრება, რომელიც საყოველთაოდ ცნობილია როგორც ვატიკანი II, გაიმართა ბევრად მოგვიანებით, 1962 წლის 11 ოქტომბრიდან 1965 წლის 8 დეკემბრამდე. იგი მოიწვია პაპმა იოანე XXIII-მ და იოანე XXIII-ის სიკვდილის შემდეგ განაგრძო პაპმა პავლე VI-მ.

კათოლიციზმის უკანასკნელი დღეები, როგორც მარტინმა გამოხატა, განსაზღვრავს დაპირისპირებას რომის ეკლესიის შეუმცდარობასა და პირველობას შორის, როგორც ეს ვატიკანის I კრებაზე იქნა დადგენილი, და იმ ლიბერალიზმს შორის, რომელიც ამჟამად ჩანს ფრანცისკეში, „ვოუქ-პაპში“, და წარმოდგენილია ვატიკანის II კრების

დოკუმენტებში. მარტინი ვარაუდობს, რომ ეკლესიის კონტროლის ამ ორი მიდგომისათვის მიმდინარე ბრძოლის ფონზე მესამე მსოფლიო ომი იფეთქებს, ხოლო იესო დაბრუნდება, ჩამოვა დედამიწაზე, თავის კურთხევას დაადებს კეთილ პაპს და დაიკავებს კათოლიკური ეკლესიის ტახტს.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ცამეტიდან თხუთმეტე მუხლებამდე, იმ ისტორიის აღწერაა, რომელიც უშუალოდ წინ უძღვის მეთექვსმეტე მუხლში ნახსენებ კვირადღის კანონს და ასახავს მარიონეტული ომების მესამე და უკანასკნელ ბრძოლას. ეს არის ის ბრძოლა, რომელიც მოჰყვება პუტინის გამარჯვებას მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში, მაგრამ ამ სამი მუხლის შუაგულში, მეთოთხმეტე მუხლი მიუთითებს იმ დროს, როდესაც კათოლიციზმი შედის უკანასკნელი დღეების ისტორიაში.

ესაიას მიხედვით, რომის მეძავი დავიწყებულია ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს სიმბოლური სამოცდაათწლიანი მეფობის განმავლობაში. პირველად, როდესაც პაპობა დედამიწაზე აღსაყდრდა 538 წელს, მისი აღსაყდრების წინმსწრები გზამარკერი იყო იუსტინიანეს დადგენილება 533 წელს.

იუსტინიანეს დადგენილების ირგვლივ არსებული ისტორია ცხადყოფს, რომ იუსტინიანე ცდილობდა თავისი სამეფოს მიმართ კონტროლის განმტკიცებას იმ რელიგიური დავის დასრულებით, რომელიც სამეფოში არეულობას იწვევდა. ეს დავა ეხებოდა იმას, თუ ე.წ. ქრისტიანული ეკლესიის თავი რომელი იყო — აღმოსავლეთში კონსტანტინოპოლის ეკლესია თუ დასავლეთში რომის ეკლესია. მეცამეტე მუხლში შეერთებული შტატების უკანასკნელი პრეზიდენტი დაუპირისპირდება დავას, რომელიც აიძულებს მას იუსტინიანეს ისტორიის პარალელურად იმოქმედოს და გამოაცხადოს, რომ კათოლიკური ეკლესია არის ეკლესიათა თავი და მწვალებელთა გამსწორებელი, რათა დაამყაროს აუცილებელი პოლიტიკური მხარდაჭერა თავისი ძალაუფლების განსამტკიცებლად.

არ უნდა დავამყაროთ არავითარი ნდობა ფატიმას სატანურ წინასწარმეტყველებებზე, არამედ გვევალება ვიხილოთ ის, რაც ღვთის სიტყვაშია გამოცხადებული. მეოცე საუკუნის დასაწყისში მიწის მხედის ორივე რქა შევიდა თავის მესამე თაობაში, რაც კომპრომისის თაობაა. რესპუბლიკურმა რქამ თავისი საფინანსო სისტემა დაუთმო მსოფლიო ბანკირებს, რომელნიც თავიანთ წარმოშობას უკავშირებენ წითელი ფარის სახლს, როტშილდებს, და მის იდუმალ კავშირს ილუმინატებთან, მასონობასთან, საიდუმლო საზოგადოებებთან და იეზუიტთა ორდენთან. და უაიტი უშუალოდ გვაფრთხილებს ამ ერთეულთა შესახებ. იმავე პერიოდში ლაოდისკიური ადვენტიზმი, როგორც პროტესტანტული რქა, თავის საგანმანათლებლო და რელიგიურ დაწესებულებებს დაუქვემდებარა მსოფლიოს მმართველობას.

იმავე დროის პერიოდში სამხრეთის თანამედროვე მეფე თავის ისტორიას იწყებს რუსეთის რევოლუციით, ხოლო ჩრდილოეთის თანამედროვე მეფე თავის ისტორიას იწყებს ფატიმის სასწაულით. როგორც მაღაქი მარტინი ხაზს უსვამს თავის წიგნში, კეთილი და ბოროტი პაპის შინაგანი ბრძოლის მიღმა, ფატიმის გზავნილებმა გამოავლინა კათოლიციზმის ბრძოლა ათეიზმის წინააღმდეგ ზოგადად, მაგრამ უფრო

კონკრეტულად — რუსეთის ათეიზმის წინააღმდეგ. ის საიდუმლო, რომლის მიხედვითაც პაპს 1917 წელს უნდა ემოქმედა, შეიცავდა (სატანურ) დაპირებას, რომ თუ პაპი მოიწვევდა კონკლავს და რუსეთს მიუძღვნიდა ქალწულ მარიამს, მაშინ მეორე მსოფლიო ომი არ იქნებოდა. აგრეთვე იგი მიუთითებდა, რომ თუ პაპი უარს იტყოდა, რუსეთი თავის ფილოსოფიას შორს და ფართოდ გაავრცელებდა და ამის შემდეგ კიდევ ერთი მსოფლიო ომი იქნებოდა.

მეორე მსოფლიო ომი მოიცავდა კათოლიციზმის ომს რუსეთის კომუნიზმის წინააღმდეგ. ამ ომში კათოლიციზმის პროქსი არმია იყო ნაცისტური გერმანია. პაპობა ყოველთვის იყენებს პროქსი არმიებს. 1933 წელს კათოლიკურმა ეკლესიამ, კარდინალ პაჩელის საქმიანობის მეშვეობით, ადოლფ ჰიტლერთან გააფორმა კონკორდატი, რომელმაც ჰიტლერს გერმანიაზე კონტროლის დამყარების საშუალება მისცა, და თვით ჰიტლერის მოწმობით, სწორედ ამ ხელშეკრულებამ (კონკორდატმა) მისცა ჰიტლერს ებრაული საკითხის გადაწყვეტის შესაძლებლობა. მეორე მსოფლიო ომში ნაცისტები პაპობის პროქსი იყვნენ ათეისტური რუსეთის წინააღმდეგ, და პროქსი ომების მეორე ბრძოლაში, რომელიც ახლა უკრაინაში სრულდება, ეს ხორციელდება კიდევ ერთი ნაცისტური პროქსი არმიის მიერ.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ორი დიდი შეცდომის — სულის უკვდავებისა და კვირა დღის სიწმინდის — მეშვეობით სატანა ხალხს თავის ცდუნებათა ქვეშ მოაქცევს. მაშინ როდესაც პირველი სპირიტიზმის საფუძველს დებს, მეორე რომთან თანაგრძნობის კავშირს ქმნის. შეერთებული შტატების პროტესტანტები პირველნი იქნებიან, ვინც უფსკრულზე ხელებს გადაჭიმავენ, რათა სპირიტიზმს ხელი ჩასჭიდონ; ისინი ხევზე გადაიწვდნენ, რათა ხელი ჩასჭიდონ რომის ძალაუფლებას; და ამ სამმაგი კავშირის ზემოქმედების ქვეშ ეს ქვეყანა რომის კვალს გაჰყვება სინდისის უფლებათა გათელვაში.“

„რამდენადაც სპირიტუალიზმი უფრო მჭიდროდ ბაძავს დღევანდელ ნომინალურ ქრისტიანობას, მით უფრო დიდ ძალას იძენს მოტყუებისა და მახეში გაბმისათვის. თავად სატანაც მოქცეულად წარმოჩნდება, თანამედროვე წესრიგის თანახმად. იგი გამოჩნდება ნათლის ანგელოზის სახით. სპირიტუალიზმის მოქმედებით სასწაულები მოხდება, ავადმყოფნი განიკურნებიან და მრავალი უდავო საკვირველება აღესრულება. და რადგან სულები განაცხადებენ ბიბლიისადმი რწმენას და ეკლესიის დაწესებულებებისადმი პატივისცემას გამოავლენენ, მათი საქმე მიღებულ იქნება როგორც ღვთიური ძალის გამოვლინება.“

„მოჩვენებით ქრისტიანებსა და უღვთოებს შორის განმასხვავებელი ხაზი ახლა ძლივსღა გასარჩევია. ეკლესიის წევრებს უყვართ ის, რაც სამყაროს უყვარს, და მზად არიან მათთან შეერთდნენ; ხოლო სატანა გადაწყვეტს, ერთ სხეულად გააერთიანოს ისინი და ამგვარად განამტკიცოს თავისი საქმე იმით, რომ ყველა სულიერიზმის რიგებში შეიყვანოს. პაპისტები, რომლებიც სასწაულებით იწონებენ თავს, როგორც ჭეშმარიტი ეკლესიის უეჭველი ნიშნით, ადვილად იქნებიან მოტყუებულნი ამ სასწაულმოქმედი ძალის მიერ; და პროტესტანტებიც, რომელთაც

სიმართლის ფარი უკუაგდეს, ასევე ცდუნებაში ჩავარდებიან. პაპისტებიც, პროტესტანტებიც და ამქვეყნიურნიც ერთნაირად მიიღებენ ღვთისმოსაობის სახეს ძალის გარეშე, და ამ გაერთიანებაში ისინი დაინახავენ დიდ მოძრაობას მსოფლიოს მოქცევისთვის და დიდხანს ნანატრი ათასწლეულის დამკვიდრებისთვის.“

„სპირიტუალიზმის მეშვეობით სატანა წარმოჩნდება, როგორც კაცთა მოდგმის კეთილისმყოფელი, კურნავს ხალხის სნეულებებს და აცხადებს, თითქოს წარადგენს რელიგიური რწმენის ახალსა და უფრო აღმატებულ სისტემას; მაგრამ იმავდროულად იგი მოქმედებს, როგორც დამღუპველი. მისი ცდუნებანი მრავალთ მიჰყავს დაღუპვისაკენ. თავშეუკავებლობა გონებას ტახტიდან აგდებს; მას მოსდევს ვნებიანი განცხრომა, შუღლი და სისხლისღვრა. სატანას ომი ახარებს, რადგან იგი აღაგზნებს სულის უურეს ვნებებს და შემდეგ მარადისობაში შთანთქმავს თავის მსხვერპლთ, ბიწითა და სისხლით მოსვრილთ. მისი მიზანია აღძრას ერები ერთმანეთის წინააღმდეგ ომისათვის, რადგან ამგვარად შეუძლია ხალხის გონება გადაატანინოს მომზადების საქმიდან, რათა ღმერთის დღეს წარდგენ.“

„სატანა მოქმედებს აგრეთვე ბუნების სტიქიათა მეშვეობით, რათა მოუმზადებელ სულთა თავისი მოსავალი შეკრიბოს. მან შეისწავლა ბუნების ლაბორატორიათა საიდუმლოებანი და მთელ თავის ძალას იყენებს სტიქიათა სამართავად იმ ზომამდე, რამდენსაც ღმერთი ნებას რთავს. როცა მას იობის ტანჯვის უფლება მიეცა, რა სწრაფად იქნა წალეკილი ფარები და ჯოგები, მსახურნი, სახლები, შვილები — ერთი უბედურება მეორეს მისდევდა, თითქოს ერთ წამში. ღმერთია ის, ვინც თავის ქმნილებებს იფარავს და დამღუპველის ძალისაგან ზღუდით იცავს. მაგრამ ქრისტიანულმა სამყარომ იეჰოვას რჯულის მიმართ ზიზღი გამოავლინა; და უფალი სწორედ იმას მოიმოქმედებს, რაც თავად გამოაცხადა, რომ მოიმოქმედებდა — იგი მოაკლებს დედამიწას თავის კურთხევებს და მოხსნის თავის მფარველ მზრუნველობას მათგან, ვინც მისი რჯულის წინააღმდეგ ჯანყდება, მის მოძღვრებას უარყოფს და სხვებსაც იმავს გაკეთებას აიძულებს. სატანას ძალაუფლება აქვს ყველასზე, ვისაც ღმერთი განსაკუთრებულად არ იცავს. ზოგს იგი ხელს შეუწყობს და გაამარჯვებინებს, რათა თავისი ზრახვები განახორციელოს, სხვებს კი უბედურებას დაატეხს და ადამიანებს დააჯერებს, თითქოს ღმერთი ტანჯავდეთ მათ.“ The Great Controversy, 588, 589.